

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 8.

1. mai 1941.

13. årgang.

Hilsen fra Aslaug Bratås.

Jeg holder nå på å lese til eksamen. Strengt tatt skulle ikke jeg ha tatt eksamen før i mars, for jeg har lest bare 7 måneder og eksamen er basert på et helt års studie, men jeg vil så gjerne gå opp nå så kan jeg begynne med engang på andre års pensum. Jeg har lenge tenkt å skrive, men har simpelthen ikke fått tid. Det har alltid vært så meget heimearbeid å gjøre. Denne uken har jeg holdt på å lære utenat 200 bodetsetninger og jeg tror jeg kan dem nå. Så har vi 18 mirakler og liknelser i Luk. og 38 verb-former å lære utenat. Jeg finner at vår norske og den engelske grammatikk er barnemat mot dette her. Bed for meg!

Jeg fikk nettopp nå brev fra mrs. Mc. Kelvey i Mahaba. De holder på å gjøre storrent i det rommet som søster Dagmar og jeg skal dele. Hun skulle jo reise heim i vår, men så kom krigen og satte en stopper for det.

Ja, storrengjøring her ute er ikke med såpe og vann som heime. Nei, man løser opp kalk i en bølge og så tar man en kost og kliner dette på veggene og så lar man det tørke. Det er riktig fint og hvitt når det er tørket. Mrs. Mc. Kelvey fortalte i sitt brev om at den andre av våre bibelskolepiker ble døpt i den Hellig

And, Marry Singh heter hun. En av pikene ble døpt i ånden for en tid siden. Det er underbart. Bed for de indiske kristne at behovet etter den Hellig-And må bli stor. De såvel som vi behøver denne kraft. Det er så mange ting som vil friste dem og dra dem bort som aldri vi riktig kan forstå som ikke har levet i dette henskaps mørke.

Nede i Mahoba har det nettopp vært store hindufester. Det var en stor «mela» (et slags stevne) som varte i flere dager og til denne «mela» hadde bare kvinner adgang. Det var avguden Nay (slange) de tilbad. Våre bibelskvinne gikk ut og delte ut bibeldeler og traktater blant dem.

Jeg fikk også et brev fra Merey-bai idag. Det er en av våre bibelskvinne, hennes mann, Luther, er evangelist og de arbeider begge for Gud i en avsides landsby. Hun skriver: «Mitt arbeid går fint, kvinnene i alle hus, høykaste og lavkaste, lytter ivrig nå om dagene. Det er meget sjukdom og jeg forteller dem om hvordan vår Herre Jesus helbredet alle som kom til ham. Og jeg forteller dem om hans død for syndere og om hans oppstandelse fra de døde, og viser dem bilder av disse ting for at de bedre kan huske det. Pri-set være Jesus! I hvert lyttende hjerte gjør hans ord sitt verk.» Ja, hun skriver så godt. Be for henne og for Luther. De har tre barn, Rajah og Jamila, den tredje fikk de i vår.

Det har vært forferdelig varmt nede på sletten, forteler de som har stått på stasjonene. Her oppe har vi jo ikke noe å klage for i den retning. Jeg er glad for at regntiden som vi nå har hatt i flere uker, nærmer seg sin avslutning. Det er ikke så behagelig når man skal ta på seg tøy om morgenen som er fuktig, og

sko og bøker grønn-mugner; men det ville være en skam å klage over slike småtterier.

Ja, nå er det lenge siden jeg hørte noe heimefra og jeg tenker meget på Ragna og alle vennene i Trondheim. Det er mange ganger svært for meg å tenke på barna og jeg skulle ønske jeg hadde dem her hos meg. Hvis jeg ikke hadde Guds ord og løfter så var det ikke til å holde ut, men jeg vet at hans ord aldri slår feil. «Den rettferdige har et sterkt vern og for hans barn skal Herren være en tilflukt.»

Gud har underfullt oppfylt alle mine behov. Jeg ikke hatt hverken for meget eller for litet, men har måned for måned fått hva jeg behøver så jeg har vært istand til å møte alle mine forpliktelser. Ja, det er stort at jeg har vært istand til å gå på skolen og ha en lærer ved siden av, og kunnet betale etter hvert som behovet var der.

Jeg kom hit på Herrens ord og derfor vet jeg at han ikke skal svikte hverken meg eller mine barn.

Jeg synes jeg må fortelle dette så du kan se hvordan Herren har omsorg for meg:

Det var i juni og hele måneden hadde gått og jeg hadde ikke motatt noen penger. Tiden nærmet seg da jeg skulle betale hus, kostregning og min lærer. Jeg undret meg på hvordan dette ville gå og gikk inn for Herren og la mine behov fram. Jeg sa: Herre, det er skrevet at vi ikke skal bli noen skyldig uten å elske hverandre. Jeg vet ikke hvor du skal ta det fra, men jeg vet at du er istand til å fylle alle mine behov. Jeg hadde da 5 anna igjen (ca. 45 øre). Samme dag fikk jeg bud fra en søster her at jeg måtte komme til henne. Da jeg kom fortalte hun at hun hadde fått noen penger fra et fond for de skandinaviere som var avbrutt fra forbindelsen med heimlandet og så ga hun meg 100 rupies.

Brev fra T. Gjøsund.

Vi mottok for en tid siden meddelelse fra banken i Piet Retief at det var kommet en check på 4,19,3 pund og det er de første pengene som er kommet denne vei siden april. Da vi undret oss over hvem disse penger kom fra fikk vi opplyst at det var fra forsamlingen i Mellangt. 1, Göteborg, ved O. Bel-frage. Vi ble så takk nemlige og glade for eders gave — ikke minst i en slik tid som nå. Hjertelig takk! Må Herren velsigne dere.

Vi kan til Herrens ære si at hittil har Herren hjulpet. Vi har ikke manglet noe, til denne stund. Når alle veier syntes stengt, åpnet Herren en vei som vi aldri hadde tenkt. Ja, Gud er god. De amerikanske misjonærer har vært snilde mot oss og hjulpet oss på alle måter.

Den 4. august fikk vi en stor gutt. Han heter Walter Kornelius etter Kleppe. Min hustru var da på et misjonshospital her i Swaziland som tilhører «Nasaréermisjonen» — meget gode kristne og de utfører et godt arbeid blant den innfødte befolkning.

For noen uker siden var vår vesle datter, Margareth Sofie, så uheldig å falle ned for en trapp å brakk armen sin. Så var det å reise til hospitalet igjen. (Ca. 100 engelske mil) og hun måtte bli der i ca. 3 uker. Nå er hun heime igjen og det ser ut til at armen blir helt bra. Det er bare Guds nåde at barna er friske fra dag til dag. Her på Ekutuleni misjonsstasjon er også mange slan-

Det var akkurat den sum jeg behøvet. Ja, vi priste Herren begge to den stund for hans omsorg. Jeg forteller dette for at dere kan prise Gud med meg. Det er så tungt for meg at det ikke går post og at jeg ikke kan støtte barna mine, men to ganger har Herren sagt til meg når jeg har sukket til ham om det: «Kan du ikke stole på meg.»

Ja, hvor meget vi har å lære av dette å ha en usvikelig og fast tillit til Herren, selv da når vi ingen ting ser.

Vil slutte nå. Hils vennene fra meg! Be for barna!

Hjertelig hilsen fra deres i Jesus forbundne søster

Aslaug Bratås.

ger, men Herren bevarer fra dag til dag. Håper dere lever bra.
Hils venner fra oss. Salm. 91.
Hjertelig hilsen, deres i Herren
forbundne

Anna og T. Gjøsund.

Fra Rossfjord.

Brev fra T. Lie.

Kjære Røstens lesere!

«Se jeg gjør alle ting nye.»
(Ap.b. 21, 5).

Vil sende en liten hilsen her fra Rossfjord, hvor vi har det bra. Gud er med og vi kjenner at vi hviler på en sikker grunnvoll idag, når allting svikter og forgår. Det er underbart å vite at en dag skal alt det gamle forsvinne og det blir noe nytt isteden, noe som er så mye bedre enn det som nå er. Tenk så stort at Gud har fått gjort noe nytt i våre liv. Det som verden ikke kunne gi oss. Det som vi søkte etter i verden, men vi fant ikke noe som kunne tilfredstille vårt indre liv. Nei, intet fant vi, vi fant ikke fred, ikke hvile, ikke det som vi søkte etter. Vi jaget framover for å få noe nytt, stadig lenger og lenger ut på skråplanen gikk det med oss. Drakk av de sprukne brønner som verden hadde, men *du*: de holdt ikke vann. Det var tomhet alt sammen, intet fant vi. Så en dag hvisket en stemme i vårt indre: «Kom til meg dere som strever og har tungt å bære, og jeg skal gi eder hvile.» Fikk vi fred? Fikk vi hvile? Ja, vi kjente at dette var det vi hadde søkt etter, men at vi skulle finne det hos Jesus det tenkte vi ikke. Han gjorde noe nytt i oss. Det gamle ble forganget og alt ble nytt. Nytt mål, ny interesse, nytt liv. Ja, alt ble nytt. Vi ble født på nytt til et levende håp. Og da vi har et slikt håp går vi fram med stor frimodighet; for vi vet at snart skal alt dette som nå er forgå som blomsten på gresset. Alt blir nytt.

Snart venter vi en ny himmel og en ny jord, hvor rettferdighet bor, snart skal bryllup feires der heime, snart skal overenglens røst høres i skyen. Vi som forventer Ham skal forvandles og møte Ham i luften for alltid å være sammen med Ham. Snart skal Han komme, Jesus vår venn. Er du da rede for himmelen. Her oppe er det godt å være.

Kjenner at Gud er med og at det er godt å være der som Gud har kalt en. Be til Gud for oss venner at vi må få nåde til å vinne mange sjeler før den store dag kommer da det ikke er anledning mer til arbeid. «Arbeid mens det er dag, natten kommer da ingen kan arbeide.» Nå er tid, nå er anledning. Ennå er døren åpen. Idag frelses sjeler og Guds barn fornyes. Venner, la oss ikke sovne inn, men la oss våke og være edru. Satan går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke, men vi skal stå ham imot, faste i troen så skal han fly fra oss.

Vil med det samme få takke vennene for den hjelp og støtte jeg fikk slik at jeg kom hit opp. Gud skal rikt lønne eder igjen. En hjertelig takk.

Snart møtes vi for aldri mer å skilles.

Hilsen fra deres i blodet forbundne broder.

Trygve Lie.

Der hvor en Magdalene ligger gråtende ved Jesu føtter, hvor en sønderknust toller roper om barmhjertighet, eller hvor et fornøyd nådebarn jubler over syndenes forlatelse, der er de ærverdige steder, de viktigste plasser i denne verden.

Krummacker.

Martin Luther sa en gang at dersom Gud bare én gang om året lot sola gå opp, så ville man feire en gledes- og takksigelsesdag. Men nå når det skjer hver dag, så tenker ingen mennesker på at det er noe å takke for.

Här finns en större fara än bomben från luften. Det finns något som heter Guds vrede, som uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. Huru skola vi värna oss därimot?

(Göteborgs Stiftstidning)

Lytt til alt som er godt og rett selv om det er din motstander som sier det.

Når Herren sier: «Elsk din motstander som deg selv,» så unntar han ikke dine fiender.

OPPI KJERREN.

Jeg hørte en beretning som hendte borte i Amerika. Den lyder slik: En prest hadde i lengere tid god framgang i menigheten. Menigheten hjalp til med forbønn og offer og på andre måter og det gikk utmerket, til alles tilfredshet.

Men så merket han plutselig at begynte å gå trått — alt gikk som gjennom tjære og det var tungt og dødt på møtene. Presten forundret seg over hva som kunne være iveien og han spekulerte på det uten å kunne finne noen løsning.

Så en natt hadde han en drøm. Han syntes at han gikk og dro på en stor kjerre og en hel del av hans menighetslemmer gikk baketter og skjøv på. Det gikk bra til en tid, men så — i en bakkeknep — følte han at det begynte å bli så forferdelig tungt å dra, han dro så svetten silte. Men da han vendte seg om og så seg tilbake, så forstod han grunnen hertil. Hele selskapet hadde — istedetfor å skyve på, — *satt seg opp i kjerren* . . . Da han så våknet så forstod han nok grunnen til at det var så tungt på møtene. Forsamlingen hadde sluttet med å skyve på, de hadde rett og slett *satt seg opp i kjerren* og overlatt til pastoren å trekke hele lasset alene.

Montro at det bare var der at det er slik? — Eller er det ikke slik i mange menigheter også her iblant oss? Når pastoren eller forstanderen er ny, går alt så glimrende — for en tid. Å, de kappes om å løfte ham i bønn og vitnesbyrd. Det høres stadig: «Gud velsigne vår pastor! og det er høylydt takk og lov og: Halleluja! når han preker. Alt går som smurt i olje. Offerboksen nesten bugner av penger — for offervilligheten er stor. Bønnemøter såvel som de andre møter er godt besøkt. De ber for pastoren, hans hustru og barn o. s. v. På vitnemøtene behøver han ikke å mase mange ganger for å få dem til å vitne, nei de står opp — to og tre om gangen, alle er skjønt enige om å støtte sin forstander. Ja, det er enstemmig, at de er stolte av å ha en slik prektig forstander og synes at ingen har slik forstander som de. — Ingen synes at han er tørr eller preker for lenge. Tvertimot — det var

svært så kort han var, — det var så evlsignet så!

. . . Sitte heime fra møtet? — var det likt seg da! Nei, ikke før Dovre faller! — Forstanderen måtte ikke besværes med noe overflødig. — Nei, helst burde han bæres på gullstol så ikke hans prestelige føtter berørte gulvet. — Ja, omsorgen er rent rørende, slik kjærlighet og omhu. — Han burde kjøre i gullkaret, burde han.

. . . Så snur vinden seg, engleperioden er forbi, pipen får en annen lyd. Det blir ikke den framgang de hadde tenkt seg. De trodde at når de fikk forstanderen så måtte det straks bli vekkelse, hundreder skulle bli frelst, huset overfylt, velsignelsen flyte i strømmer, og forsamlingen straks fordoblet . . .

Men så ble det ikke så veldig som de hadde tenkt seg. Sant nok, det bøyde seg noen, — kanskje noen fattige som hadde av forsorgen, en del purunge piker og gutter. Ja, ja, det var vel og bra nok. Men noen flom ble det altså ikke.

Så var det vel ingen anne å skylle på som pastoren! Hvem kunne ellers ha skyllen? De var skuffet av sin forstander. — At de skulle ha tatt så skammelig feil! — De hadde nok sikkert ikke fått den rette mann, nei det nyter nok ikke dette . . . *Så setter de seg opp i kjerren*. — Bønnemøtene . . . Nei, dit gikk de ikke. Det var så dødt og stengt der så de fikk ikke noe, mente de. På vitnemøtene så vitner de gamle som pleier å vitne og hvis vitnesbyrd man kunde nesten utenat. Når pastoren preket så skrudde de hjertedøren godt igjen. La ham bare preke så godt han bare vil! La ham bare klemme på så svetten siler. — De er bestemt på absolutt å ikke ta imot noe. De er bestemt på å fryse ham ut. Kollektene blir også slunkne, for pengepungen deres lider av kronisk forstoppelse. — Det er da måte på pengetiggeri også. — De makter ikke mere, påstår de. Men grossererens frue har nettopp fått seg en ny pelskåpe til atskillige kroner, skjønt den gamle slett ikke synes å være brukt. Men grosserern mener at man absolutt må knipe av på pastorens lønn, skjønt den slett ikke overstiger rimelighetens gren-

ser. (— Han synes ikke å se at pastorens dress er blitt temmelig luvslitt og absolutt trenger fornyelse).

De begeistrede som trofast skulle støtte sin forstander og som lovt å stå last og brast sammen med ham til siste mann, begynte å sitte så merkverdig ofte heime. Først ble de borte på bønnemøtene og søndag formiddag. De var så opptatt og då ble de så trette, mente de. Så ble de borte på aftenmøtene, de fikk ikke noe, og tilslutt var de heller ikke å se søndag aften møte. Men de har slett ikke travelt, ikke merker de noe til tretthet heller, når de er til varm aften eller kaffeslaperas hos grossererens. Noen skumler også i lønndom om at forstanderen må vekk og de må få en ny mann til forsamlingen. Slik er stillingen.

Var det underlig at det gikk tungt? — Pastoren ber og gråter i sitt lønnkammer over forsamlingens nød og kjemper for å få et budskap til dem. Han går ofte til møtet som i jord til knerne og gruer nesten for å stille seg fram; ja alt som han sier kommer tilbake og hvor han vender seg hen møter han kolde, likegyldige ansikter. Naturligvis er noen trofaste med ham, men de er ikke så mange, og også de vil lett bli motløse og forsakte. Han forsøker å vekke interessen og det redelige sinn — men det blir ofte tatt ille opp. Nå begynner han å slå også! Vi har nok ikke fått noen hyrde, men en tuktemester! Forsøker han tale kjærlig å mildt — så sier de: «Han står bare og jatter med folk! — det behøves virkelig en mann for å stå her, en som har salt og kraft med seg!»

Så sliter han alene med alt. Besøker sjuke, be, vitne, alt som skal gjøres skal han gjøre, bevares — det er jo derfor vi betaler ham! Noen synes at han har så altfor gode dager, og burde ha meget mere å gjøre.

Noen vil vel kanskje si at dette er vel sterkt farvet. — Kan være, men ransak og se. Er ikke én grunn til den ringe framgang den at menigheten har *satt seg opp i kjerren*? Uten tvil. De lesser hele byrden på predikanten, men hvor de finner det i Guds ord, det forstår ikke jeg. En predikant er vel intet trekkdyr, der skal dra det hele lass? Han er vel kjøtt og blod han som alle andre. Er det noe gildt at han skal slite seg ut og segne under byrden som

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Vi har tatt inn

en radiotale som frelsesarmeens første kvinnelige norske frelsesoffiser holdt i «Betlehem» på 50 års dagen for grunnleggerens første møte i Norge.

Det er interessant å se hvordan andre virksomheter har begynt i ringhet og møtt motstand. Det kan være noe å lære for oss alle av slike beretninger.

Fra menigheten i „Saron“

Oslo, har vi fått anmodning om å takke vennene som sendte sine bidrag til søster Johanna Riples sjukehusopphold.

Vi sender den til yderne.

uforstandige menigheter leser på ham? Hva kunne vel selv en Spurgeon eller Moody utrettet uten sine bedende, løftende forsamlinger? Forstanderen og menigheten skal trekke lesset sammen. Han skal selvfølgelig ikke være et doventyr eller en lathals, der blott ligger på sofaen og strekker seg om dagen og overlater alt til forsamlingen. Men de skal begge være som gangerne for Faraos vogner. (Høys. 1, 9). Da trekkes frelsesvognen fram, med kjærlighet og sympati går det allerbest, og vi følger den apostoliske formaning: «Bær hverandres byrder og oppfyll på den måte Kristi lov.»

Baruk.

Misjonsbrevene

fra søster Aslaug Bratås og Anna og Trygve Gjosund er tatt fra det svenske blad «Frihet og Sanning» som redigeres av vår kjære bror D. O. Belfrage, Göteborg. Brevene er skrevet i desember 1940 og januar 1941.

Vi er sikker på at misjonsvennene vil bli glade over å høre at det står godt til. Det er godt at Gud er allmektig og kan hjelpe i alle forhold. Be for misjonærene!

I forrige nr.

stod i notisen om hjelpen til de forsmøtte steder at «faste bidrag — kr. 5.00 — var mottatt. Det er trykfeil og skal stå: Første bidrag kr. 5.00. Vi venter med lengsel på flere. Hadde nettopp besøk av en bror som har virket på slike steder en del og han bare ønsket å fortsette, men det trengs midler.

Nye abonnenter

kan vi atter hilse velkommen. Vi håper de skal bli til velsignelse for både dem og oss.

Har du forsøkt å tegne en abonnent?

Fra evangelist Risviks kasserer.

Som det før er meddelt i M.-R. nr. 2 så er jeg nå kasserer for evgl. Karl M. Olsen Risvik. Har for noen dager siden mottatt brev fra ham, hvori han beretter fra sitt virkefelt, Senja.

Det er gripende å høre hvordan Guds ånd virker. Rytteren på den hvite hest drar fram med sier og til seier. Mange sjele har denne vinter søkt frelse. Guds barn opplevet tornyelsens tider, og sjuke er helbredet. Ære til Jesus! Når jeg leser hans brev da stemmes mitt hjerte til takk og lov. «Ennå virker Gud som fordum på sitt underfulle vis.»

Det er en særskilt besøkelsestid Nord-Norge opplever nå. Dørene er åpne som aldri før og folket hungerer etter å høre Herrens ord.

Hvor dyrebart at det ennå er noen som er villige til å bringe budskapet ut. Det er ofte prøvende, især på det økonomiske området. Og jeg tar

frimodighet til meg og oppmuntrer de venner som før har vært med å gitt og ellers andre som Herren måtte minne om å tre støttende til. Nå trengs det som aldri før at vi tar et tak så hans vitner kan bli på sin post. Jesus sa en gang om en kvinne: «Hun gjorde det hun kunne.» (Mark. 14, 8). Kan det sies om oss som misjonsvenner?

Jeg tror vi kan gjøre meget mer enn vi hittil har gjort for å bringe budskapet til de døende menneskesjele.

«Redd dem som hentes til døden, sier vismannen, «og hold dem tilbake som føres skjelvende bort til retterstedet.» (Ordsp. 24, 11).

Her kan vi alle være med. Om vi ikke fikk vår plass blant dem som gikk ut så kan vi være med i forbønn og offer, og en dag blir vi med og deler byttet.

Tiden heretter er kort og måskje før vi aner det er arbeidsdagen slutt. Tjernerne fra marken kalles heim. Skal da et «Velgjort» fra Mesteren hilse meg og deg?

Gave, stor eller liten, mottas med takk til Risviks virke, og skulle noen ha avlagt tøy er det kjærkomment nå. Det vil bli kvittert for i «Misjons-Røsten».

Gjør det lille du kan, gjør det vilig og glad, snart de dyre anledninger flyr.

Fredshilsen til alle Guds hellige.

Oskar Moen,
Rosesand, Grimstad.

Fra Tyskland og Polen.

Ved Guds nåde er vi enda i de levendes land. Helt til nå har vi hatt det bra i Danzig

På en predikereise besøkte jeg flere steder innom Lipno-området som tilhører Tyske Polen. En bror fulgte med. Guds sak der går fram. Herren velsignet våre møter overalt, særlig i Orlow. På sistnevnte plass samles de troende til møter to og tre ganger om dagen i en ukes tid. Jeg takker Gud for den åndelige friskhet som kjennes iblant dem.

Br. V., som polakkene fengslet i september 1939 og som fikk gå gjennom uhyggelige opplevelser etter hvilken han lå lenge sjuk, er atter frisk og tjener i Ordets tjeneste.

Jeg gjorde også en lang reise og besøkte flere forsamlinger i Berlin, Wien, Salzburg og andre steder.

SPREDTE FELTER

Stevne i Misjonshuset, Sarpsborg.

Begge påskedagene hadde vi stevne med 3 møter hver dag. Flere predikende brødre var møtt fram og fra Fredrikstad kom vennene fra «Salen», Ø. Fredrikstad, med hele musikken og deltok 1. dag.

Av predikanter som deltok kan nevnes: Jens Fjeld, Oskar Karlsen, Wilhelm Holm fra Skien, Alfred Andreassen, Hans Utne og brødrene Bustgård, Thorleif Karlsen og mange flere. Wilhelm Holm og søstrene Kingsrød sang flere sanger til stor velsignelse.

På formiddagsmøtet 1. dag talte misjonær Jens Fjeld, Hans Utne, Thorleif Karlsen m. fl. Kl. 3 innledet undertegnede om samarbeid for å nå de avsidesliggende og forsømte steder i vår nærhet. Flere deltok i samtalen.

Kl. 6 var lokalet fullt og en god ånd hvilte over hele møtet. Br. O. Karlsen talte først og siden gikk det slag i slag med friske salvede vitnesbyrd. Guds ånd falt og folket jublet. 2 sjele bad om forbønn og ville bli frelst. Sjuke ble salvet med olje og bedt for. Blant de mange som vitnet kan også nevnes br. Pahle fra Fredrikstad. Broderen blir gråhåret nå og er gått av med pensjon fra sitt arbeid i statens tjeneste, men er aktivt med og «skyter friske skudd», som ordet sier.

2. dag var det mindre tilreisende, men Gud ga oss herlige møter også da.

På formiddagsmøtet talte br. Fjeld og vi fikk alle erfare at Gud ga ham en åpen dør i ordet.

Kl. 3 fortsatte samtalen om de forsømte steder. Br. Johan Bredholt

fra Rakkestad opplyste at på det sted hvor han bodde var det ingen virksomhet og han ønsket så innerlig at det kunne bli gjort noe for å komme dette sted til hjelp. Vi ble enige om å sette tanken ut i praksis og ved Guds hjelp stå hverandre bi med å støtte arbeidet på slike steder.

Kl. 6 var siste møte i høytiden. Br. Alfr. Andreassen talte om virkningene av å «se Jesus» og Herren ga broderen stor nåde. Br. Utne, O. Karlsen og flere deltok. Søstrene Kingsrød og strengemusikken sang til velsignelse og oppbyggelse.

Så er stevnet slutt, men virkningene og fruktene varer.

G. I.

Fra Mandal.

Da vennene ikke har kunnet disponere over sitt lokale i vinter har det vært vanskelig med møtene. Da har hatt sine møter i «Totalen», Ungdomslokalet og Frelsestempleet.

Om søndagene har de sine møter på landsbygden.

Br. Arnt Andersen tenker å besøke venneklokkene her sydpå for han drar nordover og ventes å være her på østlandet i midten av mai.

På farten.

Det kan uten overdrivelse sies at påskestevnet var godt. Da det er referert annet sted i dette nr. skal bare nevnes at det er lenge siden vi kjente salvelsen så dyp og mektig over noe stevne. Det fantes nesten ikke «døde punkter», men jevnt godt hele tiden. Det var åpent for alle brødrene som stilte seg fram og oljen fløt fritt.

Det har vært godt lang tid nå, også på de vanlige møter.

Søndag 20. april fikk vi besøk av brødrene Hans og Syver Utne. De var til velsignelse og vennene satte pris på at de kom. Dessverre var flere av forsamlingens folk hindret i å komme og frammøtet var ikke så godt som ventet, men Gud var iblant oss og det er hovedsaken.

Mandag 21. ventet vi br. Thor Sørlie, som skulle deltatt i en bibeluke, men ved en misforståelse ble det ikke noe av og den måtte utsettes til lenger utpå våren. Det kan kanskje også være bra så blir det lysere og bedre veier for de som har lang

vei til byen og nå som oftest må bruke sykkel for å komme fram.

Onsdag 16. april var det min tur å tale på det ukentlige fellesmøte. Det holdtes i «Tabernaklet», og det var åpent å tale.

Så er snart vinteren over igjen og med den mange anledninger til å virke i evangeliets tjeneste. Det har vært en rolig og god vinter. Kulden var noe til hinder, men ellers har vi fått arbeide som vanlig.

Vil gjerne få minne leserne om det påtenkte arbeid på forsømte steder. Det vil bli redegjort for dette arbeid etter hvert. Men også til dette trenge penger og forbønn.

G. I.

Fra Eidsvoll.

Med det samme jeg sender penge- ne for bladet vil jeg bare få sitere noen ord fra den hellige skrift som står så:

«Herrens lov er fullkommen, den vederkveger sjelen; Herrens vitnesbyrd er trofast, det gjør den enfoldige vis.»

«Herrens befalinger er rette, de gleder hjertet. Herrens bud er rent, det opplyse øynene. Herrens frykt er ren, den står fast evinnelig. Herrens lover er sannhet, de er rettferdige alle sammen.»

Ja, dette er deilig å få være med og gi Gud det vitnesbyrd at dette er sant. Ja, hans befalinger er rette og de gleder hjertet. Tenk at det gleder hjertet at etterkomme hans befalinger.

«Han er god, han meg synden forlot, drog meg bort fra fortapelsens vei. Nå på klippen jeg står i dag som igår og forandres i evighet ei. — Tusen takk til min Gud, han selv førte meg ut, i min munn har han lovsangen lagt» o. s. v.

Gud sier at den som ofrer meg takksigelse den ærer meg. Den som går den like vei den skal jo skue Guds frelse. Takk og pris. Jeg vil alltid prise Herren for han er god, et vern på trengslens dag, og i nøden er han funnen å være såre stor og god.

Ja vi har det riktig godt på «Arken». Har hat en riktig god tid. Godt besøkte møter og velsignet å så ut det deilige, frigjørende budskap, at Jesus ikke er kommen for å kalle de rettferdige men syndere til omvendelse.

H. Schmidt.

«The Gospel Coll.»

Uhindret og aldeles fritt fikk vi holde våre møter. Gud være takk for at vi får forkynne dette velsignede frelsesbudskapet.

I verden er det stor nød og bitterhet, men Herrens folk kan oppløfte sine hoder med glede. På de evige høyder råder fred, det evige riket vinker oss til seg, og vi lengter etter å få betrede de evige boligene.

Fra Frelsesarmeens første tid.

Da Frelsesarmeen i begynnelsen av 1888 begynte sin virksomhet i hovedstaden, var jeg en ung pike på 18 år.

En dag gikk ryktet som en løpeild gjennom byen at en underlig religiøs sekt som kalte seg Frelsesarmeen, var kommet — og holdt møter på Grønland 9.

De hadde noen besynnerlige uniformer og sang religiøse sanger til visemelodier. Ja, alle slags rykter svirret omkring dem. Redselen betok mange; dette måtte være de falske profeter som Bibelen talte om.

Tross atvarsler til oss unge om ikke å gå til disse møter, seiret dog nysgjerrigheten, og vi gikk. Det var noen underlige møter, fulle av liv og glad kristendom, og slike sanger! Hvem kan glømme sangen:

«Takk, Guds lam, Guds dyre lam!»

Til å begynne med forsøkte jeg å le det hele bort, men en aften møtte Gud meg gjennom et enkelt vitnesbyrd. Jeg fikk erfare at dette folk var i sannhet Guds folk.

Det var ikke lett å slutte seg til en

Vi ser at fremdeles virker det ord som Jesus sa: «Kom til meg alle I som er besværet og er trette, så skal I finne hvile for eders sjeler.

Har også sett i vinter at noen har kommet, og de har funnet at det er sant som Jesus sier. Han er veien, sannheten og livet, ja han er alt det vi behøver. Derfor synger vi som sangeren:

Vær blott frimodig du som er frelst
vidn om din Frelser glad hvorsomhelst.
Det er ei smått å være Guds barn,
friet fra satans garn.

Spred det ut, ja spred det overalt.
Lad det høres hvad vår Gud har talt.
Vi er betroet dette av Gud,
spred blott det glade bud.

Herre jeg blir alltid hos deg, ti du har grepet min høyre hånd. Du leder meg ved ditt råd, deretter opptar du meg i din herlighet.

Amen.

Eders i nåden hvilende og av Jesu forløste br.

Ludv. Furulund.
Solstad, Dal st.

så omdiskutert «sekt». Dessuten ble vi meget kritisert. Ja, våre enkelte vitnesbyrd som f. eks.: «Jeg er glad, fordi Gud har frelst meg, ble av mange opptatt som hovmod, for ingen kunne si seg å være frelst.

I de dager sa man isteden: «Å være vakt.» F. eks. når noen ble omvendt het det: Han eller hun er blitt «vakt» eller troende.

Dog, til tross for at mange dømte Armeen eller skrev imot den, ble den for oss nyfrelste en åpenbaring fra himmelen!

Så en dag kom oppropet om arbeidere, det gjaldt særlig de unge. Vi var to unge kvinner som erklærte oss villige og ble antatt! Den ene av disse var meg.

Tanken vil iblant gå tilbake til den ringe begynnelsetid, og hvor må jeg ikke idag forbauses over den barnlige tro og tillit som fylte mitt hjerte, til Gud og Frelsesarmeen.

På tross av all spott, og ikke minst de velmente formaninger fra foreldres side, var det som troen øket og kallet fra Gud ble klarere; mitt hjerte lengtet etter å få tjene ham.

Jeg erindrer et spørsmål jeg fikk som aspirant til offisersgjerningen: «Tror De at Frelsesarmeen er oppreist av Gud?» Da kom noen ord fra Ap. gjern. 5, 38 til meg, nemlig Gamaliels råd til Jesu disiplers fiender, da folket ville slå dem ihjel etter å ha kastet dem i fengsel:

«Er dette råd eller verk av mennesker, da skal det gå til grunne, men er det av Gud, da vil I ikke kunne ødelegge det!»

Hvor har vi ikke fått erfare gjennom alle år at Armeen er oppreist av Gud. Mennesker har ikke kunnet ødelegge Guds gjerning.

Tiden jeg tilbragte som kadett her i byen, glømmer jeg aldri. Flyktig kan jeg bare nevne: Husbesøkene, hvilken opplevelse! Møtene på Folkvang ved Sagene. Vi bad med 50—60 sjeler om kvelden.

Jeg kan heller ikke glømme et stormende møte i Arbeidersamfunnets store sal i Torvgaten. Der var mange oppviglere og megen motstand.

Den ledende offiser ble omringet og behandlet brutalt. Til slutt sparket en mann til henne så hun ble

sjuk og måtte bringes heim. Fru Corneliussen (så hette hun) har dessverre hatt mén av medfarten hun fikk den kvelden, hele livet igjennom.

Etter å ha vært stasjonert en kort tid ved Kongsberg og Drøbak, fikk jeg ordre til å åpne Kragerø. Her fikk assistenten og jeg en ganske ualminnelig opplevelse. Gud velsignet vårt arbeid blant folket, særlig bad vi med mange drankere.

En av byens autoriteter sendte bud på meg og uttalte sin takk til Armeen som hadde lyktes så vel og fått utrette så meget godt for byens folk, og da særlig for de mange drikkfeldige menn som hadde søkt Gud.

Men med seiren uteble heller ikke forfølgelse og motstand. Følgen var at jeg fikk en av mine dyrebareste erfaringer, nemlig at jeg for Jesu navns skyld fikk sone en fengselsstraff på vann og brød i fem dager. Min assistent fikk plass i nabocellen.

Flyktig kan jeg bare nevne at utenom den rent personlige velsigelse Gud gav meg — ung som jeg var — fikk vi også beviser på folkets kjærlighet som strømmet oss i møte da vi kom ut fra fengslet.

Når jeg tenker på de gamle dager for snart 50 år siden, så var det ikke den åndsfrihet som det er idag. Her er store forandringer skjedd.

Det vakte oppsikt da Armeen benyttet fioliner, horninstrumenter og trommer i sine møter, særlig trommen var mislikt. Ja, ved en anledning et sted ble den simpelthen nektet atgang, mens horninstrumentene fikk passere inn med musikantene.

Dog skal det villig innrømmes at ett og annet kunne virke underlig på tilhørerne ved Armeens møter. Jeg minnes engang f. eks. på Vestlandet i en by hvor Armeen hadde arbeidet en forholdsvis kort tid, at jeg ved en anledning vendte meg mot soldatene og sa: «Fyr av, kamerater!» En gammel dame som var der, fant dette litt faretruende og sa idet hun bøyde hodet: «Å nå skyter de!»

Ved et annet korps kom to menn ut fra møtet. Den ene spurte: «Kan du si meg hva de mener, når de roper: Fyr av!» «Jau, då seier de amen alle sammen,» svarte mannen.

Snart vennet folk seg til dette litt uvante og så ikke skjært til oss for slike ting.

Alle tings ende er kommet nær.

Disse ord av apostelen Peter blir særlig aktuelle i en tid som vår. De voldsomme rystelser som gjennomskaker vår verden og dens sivilisasjon bringer ganske naturlig tanken på endetiden i forgrunnen hos mange kristne mennesker. Dette er bare som det skal være hvis virkningen er indre «beredskap» og ytre virksomhet.

En kristen skal leve med verdens forgjengelighet for øye og la alt som skjer, innstille tanken på det evige. Var en sådan påminnelse på sin plass i apostelens dager, kan den sannelig ikke være mindre påkrevet i vår jordbundne tid. Og var enden «nær» den gang, er den nærmere nå.

Men utvilsomt er der en tendens til å la endetidsforventningen gi seg utslag i indre oppjagethet og ytre uvirksomhet. «Tusen år er for Herren som en dag, og en dag som tusen år,» sier Peter i sitt annet brev.

Men til tross for all kritikk og motstand gikk Frelsesarmeen, vel-signet av Gud, sin seiersgang. Unge og eldre har stillet seg i dens rekke, og vitnesbyrdet om herlig frelse forarger ikke mer.

Som den første norske kvinnelige frelsesoffiser vil jeg med ærbødighet og takk til Gud minnes grunnleggeren, vår første general, som i stor framsynthet gav oss kvinner samme rett som brødrene til å kjempe for Gud og sjeles frelse under den kjære ilds- og blodsfanen.

Kvinnelige frelsesoffiserer hadde jo en kamp å utkjempe i begynnelsen ved å trede fram som Guds ords forkynnere. Det var ikke så lett, men også her er seiren vunnet. Jeg tror at kvinnens innsats i frelseskrigen i Norge har båret rike frukter.

Til slutt vil jeg frambæve min takk til Gud for frelsen i Kristus Jesus og for hans bevarende nåde gjennom alle år.

Dog ikke min takk alene, men på alle tuseners vegne, både i og utenom Armeen i Norge, på deres vegne som idag velsigner Armeen som det redskap Gud brukte til deres sjels frelse.

All ære til Gud og Lammet!

«Krigsropet».

En sterk fornemmelse av endetidens nærhet må ikke mere enn på aposteltiden tas som bevis for at undergangen er umiddelbart for hånden. Vi skal aldri være oppskremte, men ferdige når som helst. Gud kan ta god tid med modningen av sine planer, men han kan også hitføre enden i et øyeblikk.

To ting er nødvendige. Først at vårt forhold til Gud og mennesker er i orden. Der er ingen fordømmelse for den som er i Jesus. Med syndenes forlatelse og en renset samvittighet er vi så beredt til trengsel eller død eller dom som det er mulig for noen å bli.

Det annet er troskap. Troskap i vår livsgjerzning og dagliglivets små og store plikter. Og troskap i arbeidet for Gud, i kjærlighetens gjerninger, i det stillferdige vitnesbyrd fra dag til dag, og i offer for Herrens sak.

Det som det til sist spørres om, er troskap i tjenesten her som forberedelse til troskap i den evige verden.

«Du har vært tro over litet; jeg vil sette deg over meget,» måtte det lyde til oss når tingenes ende engang er kommet.

«Banneret.»

Veien til velsignelse.

«Ser du den gamle mannen der nede ved døren? Han som nettopp nå tar hatten fra knaggen og som er et halvt hode høyere enn alle de andre».

Det var en av menighetens ledende menn som rettet disse ordene til meg etter et formiddagsmøte, idet han pekte på en gråsprengt mann nede i folkemylderet i kirken. Jeg hadde talt over emnet: «Kilder i Tåredalen», og mannen ved siden av meg fortsatte: «Den gamle mannen det er akkurat det som du har talt om idag. Han lever et forunderlig liv i samfunn med Gud, han har alltid noe å gi og han hjelper oss alle å tro».

Jeg avbrøt samtalen og skyndte meg nedover gangen for i det minste å få trykke hånden til ham som hadde så godt vitnesbyrd av sine medkristne. Men forestill deg min forundring da jeg kom til døren og fant at gudsmannen stod og gråt. Han så meg intenst inn i øynene og sa: «Be til Gud for meg! Jeg er en stor usling som alltid behøver mer av Gud».

Det var underlig.

Andre sa: «Han har alltid noe å gi».

Og selv sa han: «Jeg er en stor usling som alltid behøver mer».

Men var det ikke nettopp deri en av årsakene lå til at han alltid hadde noe å gi? Hans kjensle av fattigdom gjorde ham avhengig av Gud. Den tvang ham til bønn og bøyde ham så dypt at Gud fikk anledning til å fylle ham. Han var ennå ikke ferdig i sine egne øyne, og derfor kunne han hjelpe andre halvferdige mennesker.

Det ligger en underbar visdom i den enkle bønn:

*«Vik ej ur mitt hjärta
Helsosamma smärta:
Andens fattigdom.
Säg mig mine brister,
Att jag aldrig mister
Nådens rikdom».*

(Mangs).

Den sanne gjestfrihet

viser seg ikke i det vi har å by på, men hvor ekte det velkommer er som gjesten hilses med.

Det som får en gjest til å føle seg heime, er ikke det som står på bordet, men de som sitter ved bordet. Husket vi bare det, ville vi letere åpne våre heim, og dermed få del i gjestfrihetens velsignelser. Det er sjelden at de hyggeligste heim er de rikeste. Den beste kompliment er å ikke gjøre innskyldning for den enkle kost. Det viser nemlig tillit. Og tillit er bedre enn østers. C. G.

Hjemmet.

Jeg skulle anse meg lykkelig hvis noen ville huske mitt heim som et sted hvor de fant forståelse, tro og hvile. H. M.

«Mitt heim er min borg,» sier du, og det er meget vakkert sagt. Det er godt å ha en sikker borg hvor verdens larm ikke når deg, hvor du blir forstått og kan være den du er. Men hvis dette betyr at du stenger ditt heim for andre mennesker, vil du snart oppdage at din borg blir ditt fengsel.

Glöm ikke gjestfrihet!

Hebreerbrevet 13, 2.
(«Bymisjonæren»).

Vær brennende i ånden, tjen Herren.

Rom 12, 11.

For den late faller alt arbeid tungt. Det blir et slaveri — et nødvendig onde som han ikke gjør uten han er nødt til det. Arbeid er noe av det som han helst vil slippe. Han vil være i ro og dyrke sin dovenskap. «Den late vei er som en tornehekk.» Ordspr. 15, 19. For den late er arbeid like så avskrekkende og lidelsesfullt som å ta seg på å gå på torner. Det smerter for hvert skritt, og svir for hvert tak. Han ser ikke rosene, men bare tornene. Kjenner intet til arbeidets velsignelse. Alt han må gjøre, gjør han med sukk og klage. Forbannelsens mørke sky dekker også himlen for ham. «Forbannet være den som gjør Herrens gjerning med lathet.» Jer. 48, 10. Tilslutt får han også høre disse svære alvorstunge ord: «Du dårlige og late tjener —.» Matt. 25, 26.

Vær brennende i ånden. Vår arbeidslyst og iver for Guds rike sviner i samme grad som branden slukner. Ilden må ha næring. Den holdes ved like ved samfunnet, brødsbrytelsen og bønnene. Ap.gj. 2, 42. Det er fornyelsens kilder. Men lukk også dørene så ikke verdens storm skal slukke ilden. Ma. 1, 1, 10.

Bevares ilden så bevares arbeidsgleden. Er det brann i hjertet, så går du ikke inn i tjenesten med sukk og klage, men med glede og takk for hver oppgave som blir deg betrodd. Arbeidet blir da ikke et slaveri, men en lykke og velsignelse.

Det er et stort minus i livet å ikke eie arbeidsglede. Gå til Jesus og be ham tende ditt hjerte opp igjen med kjærlighetens iver, så du får oppleve livets store pluss — *arbeidsglede*.

Med bønn vi faller dig til fot,
o lær oss du alene.
At vi av innerst hjerterot,
må glad vår frelser tjene.

A. Steine.

(«For Gammel og Ung».)

Guds svar på bønn.

En liten gutt kom en dag til sin lærer og klaget over at Gud ikke hørte hans bønn.

«Hvorfor mener du at Gud ikke har hørt din bønn?» spurte læreren.

Med tårer i øynene svarte gutten:

«Jo, etter at jeg begynte å be om et ydmykt hjerte, er kameratene mine blitt så stygge mot meg. De erter meg og gjør narr av meg, og det har jeg så vanskelig for å tale.»

«Når du har bedt Gud om å gi deg et ydmykt hjerte,» sa læreren, «må du ikke være forbauset over at Gud velger dine kamerater som middel til å ydmyke deg. Du har vel tenkt at han skulle gjøre på en annen måte, men det er denne vei Gud har valgt for deg.»

O, du som sender gaver ned!

O, du, som sender gaver ned
tross all vår synd og skam,
gi hvert urolig hjerte fred,
du ydmyke Guds Lam!

Velsign oss med det gode sinn,
der skaper enighet,
og prent det dypt i hjertet inn:
Guds lov er *kjærlighet*!

Når egenviljen reiser sig
og står din ånd imot,
da vise du oss korsets vei,
Du, som er ene god!

De største seire alltid skjer
der, hvor ditt folk har fred;
ti verden tror kun, når den ser,
i oss din *kjærlighet*!

Charles Wesley.

Guds underfulle kjærlighet.

Da jeg en gang var på vandring i Himalayafjellene, så jeg noe som gjorde Guds kjærlighet så levende for mitt hjerte. I en tibetansk by så jeg en flokk mennesker som stod under et brennende tre og så opp i luften. Jeg gikk nærmere og oppdaget en fugl oppe i kronen på treet. Den flakset forskrekket rundt sitt rede og sine unger. Fuglemor ville redde ungene sine, men klarte det ikke. Da ilden nådde redet, ble menneskene riktig ivrige etter å se hva fuglemor nå ville finne på. Det var ingen som kunne klatre opp i treet og hjelpe henne. Selv hadde fuglen kunnet redde seg med å fly avsted, men i stedet for å fly, la den seg i redet og bredde omsorgsfullt vingene over ungene. Snart nådde ilden også så langt, at fuglen ble forvandlet

til aske. Men den hadde vist sin kjærlighet til ungene ved å gi sitt liv for dem. Men når dette ubetydelige vesen hadde slik kjærlighet, hvor meget kjærlighet må så ikke vår himmelske Far ha til sine, Skaperen til de skapte vesener.

En kjærlighet som tvang ham hit ned til jorden og gjorde ham til Frelser, så hans eneste oppgave ble å frelse syndere, må ikke en slik kjærlighet være uten grenser? Han visste at sjelens liv ikke kan kjøpes for alle verdens rikdommer, og at liv frelles bare ved at det ofres liv. Derfor ga han sitt liv til frelse for verden.

Sadhu Sundar Singh.

BØKER

Vi har ennå endel ekpl. av boken: *Jordens ytterste ender* av Gustav Nysether. En god og interessant misjonsbok. Pris heftet kr. 2.75, innb. 4.00.

Ida Bertha Seehuus: *Erindringer og litt om hennes liv og virke*. Pris kr. 1.50.

Himmellys i mørke tunneler av Axel Nilsen. Pris kr. 1.00.

Charles Haddon Spurgeon: *Kort omriss av hans liv og virke*. Pris kr. 1.25.

Nådegavenes historie. Fra aposteltiden til idag av Fridtjof Valton. Pris kr. 1.50.

Misjons-Røstens ekpl.

De som gjør noe, blir alltid utsatt for kritikk av dem som ingenting gjør — fordi de ikke gjør mer.

Dersom det er menneskets høyeste gode å elske Gud, så må det være menneskets største fordervelse å elske seg selv.

(Augustin).

Plass ledig.

En gudfryktig troende døpt kvinne som ikke gjør for store fordringer, søkes til å stille et mindre hus. Bare en person. Helst litt vant med have og hønsestell. Ikke langt fra byen.

Nærmere opplysninger ved henvendelse til Misjons-Røstens ekpl. Sarpsborg.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.